

Gledališke igre za mladost.

Mali gedeč.

Gledališka igra za otroke v 3 dejanjih.

(Poslovenil Ivan Tomšič.)

Osobe:

Tone, mali gedeč, deček 13—14 let star.

Minica }
Ivanek } brat in sestra.

Levra Dívjak, deček 13 let star.

Prvo dejanje.

(Igrališče v prostem na zelenej grivi; ob desnej strani grmovje, ob levej cesta v mesto.)

PRVI PRIZOR.

Tone (sam). O, na vsem svetu ga nij ubožnejšega dečka od mene. Oče so mi umrli v vojski, a moja preljuba in dobra mati, ki me ljubi kakor zénico v očesu, leži slepa in bolna v postelji v največjem siromaštvu. Noč in dan joka in razklada Bogú svoje reve in nadloge. Nè, nè, tako ne sme dalje trajati; dosti je užé bolečin in trpljenja! Gosli vzamem in grem v mesto; ondu zaslужim toliko, da preživim sebe in abogo mater. V našej vasi nij nič zaslужka; ljudem postajam užé nadležen s svojimi gosli, povsod me gónijo od hiše nadležnega škripača. V mestu najdem boljših ljudi, tega se nádejam, ker vem da je Bog dober in usmiljen oče zapuščenim vdovam in sirotom, ter tudi mene in moje bolne matere ne zapustí. — Nu, kakšno pesen naj pojem, da bi segla ljudém v srce in jím ga mečila? Ljudjé, ki nemajo usmiljenega srca, ne čutijo bremena, ki ga nosimo siromaki! — Ha! zdaj mi pade na um pesanca, ki sem jo sam zložil. (Misli). Hm! Pesanca se ne glasí dobro, ako je ne spremljjam na gosli. Pridite tedaj k meni, preljube moje gosli, da mi spremljate pesenco, ki jo je zložil ubožni deček ubožnih roditeljev! (Gré, da bi vzel gosli, a zapazi, da mu jih je nekdo ukradel, ko je on govoril sam s seboj). Kaj je to? Joj meni! Zdaj sem izgubljen! Nemam gosel, ki so bile jedina zapuščina ranjega očeta in jedini pripomoček, s katerim sem služil kruha sebi in ubogej materi. Kaj naj storim zdaj? Mati nemajo niti skorjice kruha pri hiši. Moj Bog! Moj Bog! usmili se ubožega dečka! (Vije z rokama ter joka.)

DRUGI PRIZOR.

Minica in Ivanek (prideta vesela). Tone.

Ivanek. O prekrasnega dneva! Nij ga temnega oblačka na nebu in solnce sije v vsej svojej bliščobi!

Minica. In kako lepo cvetó cvetlice. Zdi se mi, kakor da bi se zemlja pripravljala za kak velik in poseben praznik.